

bygge et nyt Sygehus nu, vilde det koste 2—3 Millioner Kr., og Renterne deraf vilde løbe saa højt op, at vi sikkert vil spare Penge ved at gaa den Vej, her er foreslaaet, selv om det koster de 350,000 Kr. udover Bekostningen ved det nye Marinehospital. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme her i Tinget.

Martin Olsen: Da Lovforslaget om et Hospital til Søværnet i Fjor Foraar forlod Folketinget og gik op til Landstinget, betragtede jeg Sagen med Bekymring. Dette Spørgsmaal ligger det mig noget nær at beskæftige mig med, og jeg var den Gang bange for Lovforslagets fremtidige Skæbne. Naar et kært Barn drager ud, ved man ikke, om det kommer tilbage i samme Stand eller i daarligere Stand, og jeg havde Bekymringer for, hvorledes Fremtiden vilde blive for dette Lovforslag. Det viste sig ogsaa, at jeg foreløbig fik Ret i min Pessimisme, idet Landstinget mente, at det ikke havde Tid til at beskæftige sig med Lovforslaget. Jeg skal erkende, at en saadan Opfattelse ikke var uberettiget, men, som sagt, jeg var bekymret for, hvorledes Lovforslaget vilde komme til at se ud i Fremtiden. Det gik imidlertid mig, som det gaar mange bekymrede Forældre. De faar ikke Ret i deres Bekymring, de ser de unge veide tilbage, straalende og friske med indsmlede Erfaringer og forbedrede i mange Retninger. Saaledes er det gaaet mig med Lovforslaget, det vender tilbage, fuldkommen forandret som den unge Mand, der rejste ud, noget kejtet i sine Bevægelser, og vender tilbage som en frisk, rask Fyr, der kan begaa sig i Verden. Behandlingen i Landstinget gav ikke noget Fingerpeg med Hensyn til Fremtiden udover det, der var fremkommet antydningssvis i Folketinget, da i Udvalgsbetænkningen og under Forhandlingerne; først da Regeringen fik det Lovforslaget igen og lod Arkitekten se nærmere paa Tingene, fandt man en Maade at ordne Sagen paa, hvorved der kom et nyt Hospital frem i Stedet for en Omdannelse af det gamle Søkvæsthus. Det anser jeg for en meget stor Forbedring, ikke alene fordi Hospitalet bliver et nyt Hus, men ogsaa fordi Beliggenheden bliver betydelig bedre, idet Sygestuerne faar et meget bedre Lys, end de vilde faa i den Bygning, som skule opføres efter det gamle Forslag. Den Skæbne, som det Lovforslag, jeg i Fjor betragtede med saa stor Tvivl, da det gik ud i Verden, har faaet, er overmaade tilfredsstillende, og jeg vil derfor

meget ønske, at det hurtigt maa kunne forlade dette Ting.

Det er gaaet med Lovforslaget, som det ogsaa mange Gange gaar med de unge, der rejser ud, de kommer tilbage med en Kammerat. Lovforslaget er kommet tilbage med en saadan, ikke en, som man ser paa med mistænksomme Øjne og med Tvivl om, hvorvidt han er godt Selskab for den Søn, man sendte ud, nej, det kommer tilbage — jeg vil ikke sige med en Friskfyr —, men med en nogenlunde bedaget og erfaren Person, der kan være godt Selskab for den anden. Jeg sigter herved til Forslaget om Garnisonssygehusets Omdannelse. Som den ærede Ordfører for Flertallet (Carl Hansen) har anført, ønskede man i Folketingsudvalget i Fjor en Overvejelse inden ret længe angaaende en Forbedring af det gamle Hospital i Rigensgade. Det erkendes fremdeles fra alle Sider, at som det er, kan det ikke vedblive at være. Men der var andre Overvejelser fremme, nemlig angaaende det Fælleshospital, som er nævnt af den højtærede Forsvarsminister og af den ærede Ordfører. Imidlertid forekommer det mig, at Tanken om et Fælleshospital maa være skrinlagt, i alt Fald foreløbig, idet de sagkyndige, Militærlægerne, har været samlet i en Kommission og har afgivet en Betænkning, i hvilken de erklærer, at det ikke vil være rigtigt eller praktisk at have et Fælleshospital. Resultatet af Betænkningen var, at man blev enig om at bygge et fælles Epidemihospital, men et Fælleshospital for Hær og Flaade erklærer man altsaa er upraktisk, og derfor kan jeg ikke rigtigt betragte de Røster, som nu lyder i Retning af, at man skal bygge et Fælleshospital for Hær og Flaade, som andet end Udtryk for en ny Mode, der dukker op, og det er for dyrt for Statskassen at eksperimentere med. Jeg mener derfor, at det rigtigste vil være at sætte det gamle Hospital i en saadan Stand, at det kan være forsvarligt om ikke i al Evighed saa dog i en længere Fremtid.

Jeg ved godt, at der i den senere Tid er blevet skrevet og talt, navnlig skrevet, en Del om dette Hospital, og der kan sandelig skrives meget derom, men det forekommer mig, at alt, hvad der skrives om det gamle Hospital, angaar Hospitalet, som det er nu, medens man ikke har taget i Betragtning de Ønsker, der fra hele Rigsdagen, kan jeg sige, har været fremme om at gøre det bedre, og som er mundede ud i det Lovforslag, der nu er fremlagt for Tinget her efter at være vedtaget af Lands-